

Az utolsó filmkockák

Azt mondják, a halálunk előtt leperreg előttünk az életünk. Vajon nagyapám fejében mi pereghetett le, amikor kiugrott a kórház nyolcadik emeleti ablakán. Alzheimer kórral diagnosztizálták. Egy ideje, már csak pillanatokra tért magához. A szobatársa szerint annyit mondott: Adios! Szerintem nem ekkor volt elborult az elméje, épp fordítva.

Nem lehetett kellemes feltakarítani a parkolót utána. Egy több napos dunai vízihulla látványa sem lesz szép. Talán a híradóban is bemondják „Tragikus körülmények között, negyvenöt évesen, elhunyt a tehetséges művész”. Igen, az örök tehetség, akinek egész életében hús képét vásárolták meg, a felét a barátai, számalomból, hogy éhen ne haljon.

Apám a gyárigazgató, szeretett a maga módján. Persze nem annyira, mint a gyárban betöltött pozícióját. A fontos emberek otthon is csak visszafogott érzelmeket mutathatnak ki? Anyám a rajztanár, akinek a tekintetéből mindig az olvastam, hogy a születésem miatt nem lett festőművész. Nem akarok mindent a nyakukba varrni, hisz a szereteten kívül mindent megadtak, pénzt, szabadságot, önállóságot, lehetőséget. Mindezt kicsit hamarabb, mint kellett volna.

Egy lány, aki szép, okos, tehetséges, az iskola kedvence, sorra nyeri a rajzversenyeket. Akivel lehet dicsekedni, akinek egyenes az útja a Képzőművészeti Főiskolára. Ott is sikeres, főleg a fiúk körében. Azt kaptam meg amelyiket csak akartam, és én mindig mindenből a maximumot akartam.

A terhesség, pont mint az anyámnál. Tomi jó fej volt! Az ipari formatervezéshez nem kell az a nagy belső tűz, a mélységek és magasságok megélése, az önpusztítás, ami a festészethez elengedhetetlen. Az elején érdeklődéssel fogadta, azután már nehezen viselte az érzelmi kitöréseimet. Gyűlöltem, amikor a lányunk felett kizárólagos felügyeleti jogot szerzett! Két hetente három óra láthatás, az is gondozó jelenléte mellett. Mi mást tehetett volna egy heroinfüggő feleséggel? Mindent megtett, de a minden is kevés volt. És még én hibáztattam őt.

Négy kiállítás! Ami igazából csak kettő, mert ennyit köszönhetek a tehetségemnek. A másik kettő azért jött össze, mert lefeküdtem a galéria vezetőjével. Nem szégyelltem magam, más is tett ilyet. Szar lehet a rondáknak!

Sok festmény ára emelkedett az alkotó halála után. Talán... Legalább valamit kapna tőlem a lányom.

Négy hónapja tiszta vagyok! Lennének terveim, és akkor jön ez a lelet, diagnózis: Alzheimer. Itt ez az elmosódott fénykép rólam, amit leteszek, nem viszem magammal. Egy elfuserált kép, egy elfuserált élet. Adios!

Farkas Péter